

ἀνήσκιος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Κομ. Δεῖκ ἀνήσκιους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἡ σ κ ι ο ς .

1) Ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ἄσκιος, ἐπὶ τόπου Μακεδ. (Καταφύγ.) — Λεξ. Κομ. Δεῖκ 2) Μεταφ. ὁ ἐστερημένος ἐπιβολῆς Πελοπν. (Λακων.)

Πβ. ἀ ν ῆ σ κ ι ω τ ο ς .

ἀνήσκιωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀ σ κ ι α σ τ ο ς) Πρω. ἀήσκιωτος Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Σουδεν. κ. ἀ.) — ΑΠαπαδιαμ. Φόνισσ. 6 — Λεξ. Αἰν. Πρω. ἀήσκιουτους Ἡπ. Θεσσ. (Ἀιβάν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀήσκιουτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡ σ κ ι ω τ ο ς .

1) Ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ὁ διαρκῶς ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προσβαλλόμενος, ἄσκιος, ἐπὶ τόπου Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Γαζ. Πρω. : Οὐλοῦν τὸν καλουκαίρ' οὐ κήπους -οῦ- μ' εἶνι ἀήσκιουτους Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ παθὼν καθ' ὕπνους ἐφιάλτην Μακεδ.

3) Ὁ ἐστερημένος χάριτος σωματικῆς, ἐξωτερικοῦ παραστήματος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ἀιβάν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ.) Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Αἰν. Πρω. : Τί ἀήσκιουτους ἀνθρουπους εἶν' αὐτός! Αἰτωλ. Πῆρι νῆα ἀήσκιοντ' ᾤναϊκα αὐτόθι. 4) Ὁ ἐστερημένος ἐπιβολῆς, ὁ μὴ ἐμπνέων σεβασμόν, ὑπόληψιν, ἄσημος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.)

Πβ. ἀ ν ῆ σ κ ι ο ς .

ἀνήστευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνήστιφτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνέστευτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. * ν η σ τ ε υ τ ο ς < ν η σ τ ε υ ῶ .

Ὁ μὴ νηστεύσας ἔνθ' ἀν. : Μιτάλαβα ἀνήστιφτους φέτους Ζαγόρ. Ἀνέστευτος ἐκοινώντισεν Τραπ.

ἀνήσυχα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ ν ῆ σ υ χ ο ς .

Μετ' ἀνησυχίας : Τὸ παιδί κοιμᾶται ἀνήσυχα κοιν. || Ἄσμι. Καὶ σταυροπόδι κάθουσαι 'ς τὰ πράσινα μεδέρια καὶ κοβολόγι τριβόδας ἀνήσυχα 'ς τὰ χέρια

Κρήτ.

ἀνησυχάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ ν ῆ σ υ χ ο ς .

Προξενῶ εἷς τινα ἀνησυχίαν : Ἡ πόρτα μᾶς ἀνησυχάζει. Συνών. ἀ ν η σ υ χ ῶ .

ἀνησύχαστος ἐπίθ. Μεγίστ. ἀν' σύχαστους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. * ἡ σ υ χ α σ τ ο ς < ἡ σ υ χ ᾶ ζ ω .

Ὁ μὴ ἡσυχάζων, ἄτακτος, ταραχοποιός. Πβ. ἀ ν ῆ - σ υ χ ο ς .

ἀνησυχία ἡ, λόγ. κοιν. ἀνεσυχία Χίος (Νένητ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀ ν η σ υ χ ί α .

1) Ταραχή, θόρυβος λόγ. κοιν. : Ἀνησυχία μεγάλη κάμουν αὐτὰ τὰ παιδιά. β) Κίνησις στασιαστικὴ λόγ. σύννηθ. : Ἀνησυχία 'ς τὸ δεῖνα μέρος. Ἀνησυχίης πάλι 'ς τὸ στρατό. 2) Στενοχωρία σωματικὴ λόγ. κοιν. : Χτὲς τὸ βράδν ὁ ἄρρωστος εἶχε μεγάλη ἀνησυχία. 3) Ψυχικὴ ταραχή, ἀδημονία, λόγ. κοιν. : Ἐμαθα πῶς ἔγινε σεισμὸς 'ς τὸ χωριό μου κ' ἔχω μεγάλη ἀνησυχία γιὰ τοὺς δικούς μου. Ἀντίθ. ἡ σ υ χ ί α .

ἀνήσυχος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀνήσυχο Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀ ν ῆ σ υ χ ο ς .

1) Ὁ μὴ μένων ἡσυχος, ὁ διαρκῶς κινούμενος, λέγων ἢ πράττων τι λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) Τσακων. : Κορίτσι -παιδί ἀνήσυχο. Τί ἀνήσυχος ποῦ εἶσαι! λόγ. κοιν. || Φρ. Μάτια ἀνήσυχα (βλέμματα δηλοῦντα διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῆς ἐκφράσεως καθόλου ἀνησυχίαν) σύννηθ. 2) Ὁ ἔχων σωματικὴν ἀγωνίαν λόγ. κοιν. : Χτὲς τὸ βράδν ὁ ἄρρωστος ἦταν ἀνήσυχος. 3) Ὁ εὐρισκόμενος ἐν ταραχῇ ψυχικῇ, ὁ ἀδημονῶν λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) Τσακων. : Δὲν πῆρα γράμμα ἀπὸ τοῦ γιό μου κ' εἶμαι ἀνήσυχος λόγ. κοιν. Ἀντίθ. ἡ σ υ χ ο ς . Πβ. ἀ ν η σ ύ χ α σ τ ο ς .

ἀνησυχῶ λόγ. κοιν. ἀνεσυχῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ ν ῆ σ υ χ ο ς .

Μετβ. προκαλῶ ταραχήν, ταράττω τὴν ἡσυχίαν, γεννῶ ἀνησυχίαν λόγ. κοιν. : Αὐτὸ τὸ παιδί κάθε λίγο μᾶς ἀνησυχεῖ. Ἡ ἀρρώστια του μᾶς ἀνησυχεῖ λόγ. κοιν. Συνών. ἀ ν η σ υ χ ᾶ ζ ω . Καὶ ἀμβτ. εὐρίσκομαι ἐν ψυχικῇ ταραχῇ λόγ. κοιν. : Ἐχω καιρὸν νὰ πάρω γράμμα κι ἀνησυχῶ.

ἀνήφορα ἐπίρρ. Κύπρ. — Λεξ. Δεῖκ ἀνέφορα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνέφαρα Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς .

Πρὸς τὴν ἀνωφέρειαν, ἀνωφερικῶς ἔνθ' ἀν. : Ἐδῆβεν ἀνέφορα Τραπ. Νὰ πάμε ἀνέφαρα Ὀφ. || Ἄσμι.

Νὰ πάω τὸ εἰς τὴν ἀλυτὴν ἄλῃς νὰ σὲ φορτώσω,

ἀνήφορα κατήφορα τῶαί μὲν σὲ ξεφορτώσω

Κύπρ. Συνών. ἀ ν η φ ο ρ ι α κ ᾶ , ἀντίθ. κ α τ ῆ φ ο ρ α .

ἀνηφόρα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Ὀξύλιθ. κ. ἀ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνηφούρα Κωνπλ. ῖνηφορα Κύνθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ ν η φ ὄ ρ ι κατὰ τύπον μεγεθυντικόν.

Ὁδὸς ἄγουσα πρὸς τὰ ἄνω, ὁδὸς ἀνωφερῆς, ἀνωφέρεια ἔνθ' ἀν. : Εἶναι μιὰ ἀνηφόρα! Κύθηρ. || Φρ. Αὐτὸς πῆρε τὴν ἀνηφόρα (ἤρχισε νὰ πλουτῇ) Λακων. Συνών. ἀναβάλλουσα 2, ἀναβολάρις 1, ἀναβόλασμα 1, ἀναβόλεμα 1, *ἀναβουνιά, ἀνεβατὸ (ιδ. ἀνεβατὸς Β 5), ἀ ν η φ ὄ ρ ι , ἀ ν η φ ο ρ ι ᾶ 1, ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς , ἀντίθ. κ α τ ῆ φ ὄ ρ α , κ α τ ῆ φ ὄ ρ ι , κ α τ ῆ φ ο ρ ι ᾶ , κ α τ ῆ φ ο ρ ο ς , χ ῦ μ α , χ ῦ τ ῆ ς .

ἀνηφοράκι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς ἀνωφερικὸς δρόμος : Ἀνέβηκα - πῆρα ἔνα ἀνηφοράκι κοιν. || Ἄσμι.

Θέλω νὰ πάρ' ἀνήφορο, νὰ πάρ' ἀνηφοράκι

Ἡπ.

Τώρα τὸ βράδν βραδάκι, | παίρνω ἔν' ἀνηφοράκι Κάρυστ. Συνών. ἀ ν η φ ο ρ ᾶ κ ο ς , ἀ ν η φ ο ρ ι δ ᾶ κ ι , *ἀ ν η φ ο ρ ὀ π ο υ λ λ ο , ἀντίθ. κ α τ ῆ φ ο ρ ᾶ κ ι . Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν.

ἀνηφοράκος ὁ, σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκος.

Ἀ ν η φ ο ρ ᾶ κ ι , ὁ ιδ. : Ἄσμι.

Σὰν πῆρα ῖναν ἀνήφορο κ' ἔναν ἀνηφοράκο

νὰ βρῶ κλαράκι φουντωτὸ καὶ ριζιμαῖο λιθάρι

Πελοπν. (Σουδεν.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Βιδιάκ.)

Ἀντίθ. κ α τ ῆ φ ο ρ ᾶ κ ο ς .

ἀνηφορεύω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ ν ῆ φ ο ρ ο ς .

